అతిథి

[కథానిక]

●

= శ్రీ నెల్లూరి కేశవస్వామి =

"ఒరేయ్! ... ఒరెబరేయ్!..."

నా కక్కలపడ్తోంది.

"ఒరేయ్!...నిన్నేరా పిల్చేదీ..."

ఉలిక్కిపడి లేచాను. ఎద టో వ్యక్తి. అయిదున్నరఅడుగుల ఎత్తు. లాంగ్‌కోటు, ధోవతి, సిల్కుకండువా, చేతిలో తోలు పెట్టి, నల్లగా, బొద్దుగా ... ఆవ్యక్తి ప్రత్యక్షం!...ఎవరూ?

"ఇప్పు డేం నిద్దరా" అంటూ సరా సరి ఇంటోకి దూరుకొచ్చాడు.

నిలుచున్నవాడిని నిలుచున్నట్టుగానే వుండిపోయాను.

సూటిగా ట్రంకుపెట్టె లున్నచోటికి వెళ్లాడు. అక్కడ తన పెట్టె పెట్టాడు. అక్కణ్ణించి తిన్నగా నాకోటు వున్న చోటికెళ్లాడు. అక్కడ తన కోటూ, కండువా తగిలించాడు. తిరిగొచ్చి నే నింతవరకూ నిద్రిస్తోన్న ఈజీచేర్లో వారిగి ధోవత్తో మొహాన చెమట తుడుచుకుంటూన్నాడు. ఇంత సేపూ నావేపు తిరిగన్నా చూళ్లేదు.

ఇంకా కలకంటూన్నానా?

"నిల్చున్నావేఁరా, కూర్చో" అన్నాడు పక్కన కుర్చీ చూపిస్తూ.

మాట్టాడకండా వెళ్లికూర్చున్నాను.

ఈ 'రా' ఏవిఁటీ? మాఇంట్లో పెద్ద వాళ్ళూ, రాజూతప్ప నన్ను 'రా' అని పిలిచే వాళ్లు ప్రపంచంలో మరెవ్వరూ లేరే? మరీయన నాదగ్గిర ఇంతచనువు తీసుకుంటూన్నాడే? ఎవ రీయనా? ... అస లెవరంటా?

ఇదంతా 'కలయో వైష్ణవమాయయో' అర్థంకాకండావుంది నాకు.

"అదేఁరా, అట్టా చూస్తావేఁ? నన్నెరగవూ?"

ఈయ న్నెరుగుదునా? ఎరుగుదునేమో. కాని ఎక్కడ చూశానూ? ఎప్పుడూ? ఎక్కడా చూసినట్టు లేదే.

"నేను ప్రసాదరావును కాదుట్రా?"

ప్రసాదరావా? ఏప్రసాదరావ్? నే నెరిగిందల్లా ఒక్క ప్రసాదరావే నే, నాటకాల్లో వేషాలువేసే ప్రసాదరావు. కాని ఆయన ఈయన కాడే. అందులో మొన్నేగా ఆప్రసాదరావు సజీవంగా లైబ్రరీలో అవుపడి నమస్కారం చేశాడు.

"ఇంకా తెలీలేదుట్రా?...పోనీ, మీ అమ్మా అన్నయవాళ్లన్నా జ్ఞాపకమున్నారా?" అన్నాడు విసుక్కుంటూ.

"అయ్యో, వాళ్లు జ్ఞాపకం లేకేమండీ?"

"మరి నేనేనట్రా జ్ఞాపకం లేందీ ?"

అంటే, ఈయనా నాకు అంతటి దగ్గరి బంధు వేన్నమాట. మరీయన్ని నే నెరక్కపోవట మేవిఁటీ ? ఆశ్చర్యం !

"మీపెద్దన్నయ్యా, నేనూ ప్రాణస్నేహితులం కాదుట్రా ? చిన్నప్పుడు నేనూ అయినా కలిసి గోలీలాడుతూంటే నువ్వు మీ తాతయ్య వొళ్లో కూర్చుని చూసేవాడివి కాదుట్రా? నిన్నూ నేను ఎన్నోసార్లు ఎత్తుకుని ఆడించా కదరా ?"

పెద్దన్నయ్య పేరు వినగానే హడలెత్తింది. ఇంక లాభం లేదనుకున్నాను. ఈయన్ని నేను ఎరిగినా ఎరక్కపోయినా రాజీపట్టమే మంచిదని, బొంకాను: "ఆఁఆఁ, అవునండీ, మరిచిపోయాను. మా అన్నయ్య మీపేరు ఎప్పుడూ చెబుతూంటాడు."

"ఓరి నీతస్సాదియ్యా! ఎంత గోలచేశావురా...మీ అన్నయ్యేగా నా కీఅడ్రసిచ్చిందీ. ఇట్లా అని తెలిసివుంటే మహారాజులా మరెక్కడేనా దిగేవాణ్ణి."

"రామరామ! ఎంతమాట. క్షమించాలి. ఏదో పొరబాటున జ్ఞాపకం రాకపోయింది."

"నాకు తెలుసులేరా. నీకూ పట్నం నీళ్లు బుఱ్ఱకెక్కాయి...అబ్బే. నువ్విట్లా అవుతా వనుకోలేదురా" నామనసుకు చాలా కష్టంవేసింది. నేను "ఇట్లా" అయాననికాదు, ఆయన మాట్లాడే ధోరణి సహించలేకండావుంది.

"మ రిప్పుడు నిద్రపోతూన్నావేఁరా? ఇంకా ఆరన్నా కాలేదే" అన్నాడు ఒక్కసారి విషయం మారుస్తూ.

"మరేంలేదండీ, ఇవ్వాళ ఆఫీసులో కాస్త ఎక్కువ పనుండటంచాత వొళ్లు అసిలిపట్టయింది. అట్లావొరిగానో లేదో కునుకు పట్టింది."

"అరెరె, మీ రింకా అట్లానే కూచున్నారే. స్నానం చేస్తారా ?"

"ఇప్పు డెవడు చేస్తాడ్రా"

"పోనీ, కాళ్లూచేతులన్నా కడుక్కోండి."

లేచాడు. వంటింటోకి దారి చూపించాను. ధోవతి చేత్తో పట్టుకుని ఠీవిగా నడుస్తూ వంటింటోకి కాలుపెట్టాడు. అడుగు పెట్టగానే గదంతా కలయచూశాడు. తిరిగి నాకేసి చూశాడు. ఆకళ్లల్లో నిరాశ కనుపించింది. మాట్లాడకుండా వెళ్లి కాళ్లూ మొహమూ కడుక్కుని వచ్చాడు. తుండుగుడ్డ అందిచ్చాను. కాళ్లు కుర్చీపైన పెట్టి తుడుచుకుంటూ అన్నాడు: "బ్రహ్మచర్యం ఆచరిస్తూన్నావేఁరా?"

ఆప్రశ్న అంత హఠాత్తుగా వొచ్చినందుకు కొంచెం కంగారు కలిగింది.

"చిత్తం, ప్రస్తుతం అంతేనండీ"

"ఏఁ?"

"పుట్టింటి కెళ్లిందండీ"

"ఓహోఁఅదా సంగతి? తెలిసింది"

ఏవిఁటి సంగతి? నాకు తెలియం దాయనకేం తెలిసింది? అపోహపట్టంలేదుకదా?

"వూరకనే వెళ్లిందండీ"

"అంటే ?" అన్నాడు నిమ్మళంగా కూర్చుని నావేపు ప్రశ్నార్థకంగా తిరిగి.

"వొచ్చి చాలారోజులైందనీ, అందులో వాళ్లఅక్కయ్యకూతురు పెళ్లనీ వాళ్ల అన్నయ్య వొస్తే పంపించాను."

"అదేలేరా అన్నీ కలిసొస్తై. అట్లానే పురుడోసుకొస్తుందిలే."

"అబ్బెబ్బే! అల్లాంటిదేమీ లేదండీ" అన్నాను వెంటనే అందుకుని.

"ఏం?" అన్నాడు బొమలు ముడుస్తూ.

ఏం చెప్పనూ?

"ఏం లేదండీ" అన్నాను వూరుకో లేక.

"అమ్మాయి కాపరాని కొచ్చి ఎన్నే ళ్ళయిందిరా?"

ఈఅడ్డుసవాళ్లంతా ఏఁవిటీ? నాకు అసహ్యం వేసింది.

"రెండేళ్లు"

"మరీ?"

ఏవిఁటి మరీ, నా శ్రాద్ధం! నడీబజారులో నన్ను మెడికల్ పరీక్ష చేసినట్టుగా వుంది.

"నాకు తెలుసులేరా మీసంగతీ. మీరూ పెద్దపెద్దచదువులు చదివి మరీ అన్యాయమైపోతున్నార్రా. దేవుడూ దైవం అంటే మీకు భయంపోయింది. పిల్లలంటే మీకు అసహ్యంకదూ?"

"అయ్యో! ఎందుకండీ?"

"ఎందుకేవిఁటి నాకు తెలీదూ? ఈ పట్నంవాళ్లసంగతి నన్నడుగు చెబుతా. అదేదో బర్త్‌కంట్రోల్ అంటూ వుంది టగా?..."

"రామరామ! చాలా అపోహపడు తున్నారండీ."

"ఆఁ, నాదగ్గిరారా మీఆటలూ?"

ఇంక భరించలేకపోయాను. వెంటనే ధోవతీ, తువాలా తీసుకుని, "స్నానం చేసి వొస్తా" నంటూ గబగబా మెట్లు దిగి పోయాను.

పంపుధారకింద పదినిమిషాలపాటు నిశ్చ లంగా కూర్చునికాని మరీ తేరుకోలేదు. అప్పుడు కాస్త వేడితగ్గింది. బుఱ్ఱ పనిచేయటం మొదలెట్టింది.

అసలు పొద్దునే లేచి ఎవరిమొహం చూశానో మరీ కష్టాలకు గురిఅయాను. లేకుంటే, ముక్కూ మొహం ఎరగని ఎవడో వొహడు ఇంట్లోకి దూరుకొచ్చి నా మొహం ముందటే నన్నే చెడామడా తిట్టేస్తూంటే నేను, నేనేమీ అనలేక వాజమ్మలా కూచోటం ఏంఖర్మమూ? నే నేం పాపం చేశానని నా కీశిక్ష, పరీక్ష? బి. యే. పరీక్ష కూడా ఇంత కఠినంగా తోచలేదే.

ఇంతవరకు అతిథులంటూ — పిలిచిన వారూ, పిలవనివారున్నూ — చాలామంది ఈఇంటికి వచ్చారు; మళ్లీ వాళ్లమానానవాళ్లు వెళ్లిపోయారు. వెళ్లనివారిని నేనూ, సుశీలా కలిసి వుపాయంగా దారిపట్టించాం. కాని వాళ్లల్లో ఎవ్వరూ ఇంతవరకూ నన్ను గానీ, సుశీలనిగానీ పల్లెత్తుమాట అని ఎర గరు కాని ఈయనమాత్రం వచ్చీరావటమే నన్ను వేపుకుతింటం మొదలెట్టాడే! అస లీయన వచ్చిందే ఇందుకా?

నా ఈపీడ వొదిలించుకోటం ఎల్లాగో తోచిందికాదు. ఇల్లాంటి మొండిఘటాలకోస మనే నేనూ, సుశీలా కలసి కొన్ని గోసాయి చిటికెలు తయారుచేసిపెట్టుకున్నాం. కొన్నిం టిని ఇదివరకే ప్రయోగించాం. కొన్ని ఇంకా అట్లానే మాహృదయపేటికల్లో సీలుచేయ బడివున్నాయి. అందులోంచి ఏది ప్రయో గించినా అతిథి అనేవాడు మళ్లీ ఈజన్మలో మాఇంటిపేరు తలవడని మాకు బాగా నమ్మకం. లేకుంటే, ఈపట్నంచోట ఆ వొచ్చేవలక్షైఅయిదురూకల్తో అతిథిసత్కా రాలు చేస్తూ ఏం బతికేడుస్తాం చెప్పండి?

కాని రెణ్ణెల్లక్రితంమాత్రం కొంచెం కథ అడ్డంగా తిరిగినందువల్ల ఇప్పుడు కాస్త హుషారుగా వుండాలిసివొస్తోంది. ఏం జరిగిం దంటే, ఇల్లాంటి ఎరగనిమొహమే ఒకడు మీావూరివాణ్ణంటూ వచ్చాడు. సరేనని ఒకరోజు వుండనిచ్చాం. కాని అల్లాంటి మరి పది, పదిహేనురోజులైతేగాని ఆఘటం కదలనట్టు సూచనలు కనుపించాయి. ఇంకేం? వెంటనే అయ్యావారిని ఉద్వాసన పట్టించా లని నిశ్చయం చేసుకున్నాం. రెండోరోజు సాయంత్రమే మాఅతిథిఎదటే సుశీల నన్నో మాట అనేసింది. దాంతో నే నుగ్రుణ్ణయి పోయి పెద్దగా అరిచాను. సుశీల వెనక్కు తీయలేదు. నాకంటే పెద్దగా గోలచేసింది. నేను నాలుగు తిట్టాను. అది ఏడ్చుకుంటూ వంటింటోకి వెళ్ళిపోయింది. నేనూ వెనకాలే వెళ్ళి మాఅతిథికి బాగా వినపడేట్టు నాలుగు చరిచాను. సుశీల పెద్దగా యాడవటం మొద లెట్టింది. ఇల్లా అరగంట నాటకమాడాం. తర్వాత ఈవలికొచ్చి చూస్తే మాఅతిథి తన బిఛాణాతోసహా మాయమైనాడు. ఆ రాత్రి హాయిగా నిద్రపట్టింది.

కాని నాలుగురోజులతర్వాత మా పెద్దన్నయ్యదగ్గర్నించి వొ ప్రుత్తరం వొచ్చిం ది. తన స్నేహితుణ్ణి మేము అవమానపరి చామనీ, అంతగా మాకు గతిలేకపోతే తనకు రాస్తే తా నేమేనా పంపించేవాడనీ రాశాడు. నాకు చాలా కష్టమనిపించింది. అప్పట్నించి కాస్త హుషారుగావుంటున్నాం.

మరీయనా పెద్దన్నయ్యప్రాణస్నేహి తుణ్ణేననీ, ఇద్దరూ కలిసి గోలీలాడేవారనీ చెబుతూన్నాడే. అంచాతే ఈయనపైన డిసిప్లినరీచర్య తీసుకుందామన్నా తీసుకో టానికి వీల్లేకుండావుంది......

ఇంతలో వెనకాల ఎవరో మెల్లిగా దగ్గినట్టనిపించి, వెనక్కు తిరిగిచూశాను. కొసాఇంటివారికోడలు బిందెతో సహా నిలుచునివుంది. పాపం, ఎంతసేపయిందో వొచ్చి? నేను గమనించనేలేదు. వెంటనే లేచి ఈవలి కొచ్చేసి పొడిగుడ్డ కట్టుకుని, కంగిపోయిన హృదయంతో మెల్లిగా మె ట్లెక్కాను.

పై కెళ్లేసరికి అతిథిగారు చూరుకేసి చూస్తూ కూచున్నారు. నేను తిన్నగా వారి దృష్టిని తప్పించుకుంటూ గాలరీలో కెళ్లి నిల్చున్నాను. ఆయనగారు ఏ క్షణాన ఏ బాంబు విసురుతారో అన్న భయంతోనే తల తుడుచుకుంటున్నాను. ఇంతలోకి "ఒరేయ్!" అన్న పిలుపు వినిపించగానే గుండె గుభేలుమంది. మళ్లీ ఏంకొంప మునిగి పోతుందో నని భయపడుతూనే "ఏఁవండీ?" అన్నాను మెల్లిగా.

"ఇది అద్దెకొంపేఁరా ?"

"మరేఁవండి."

"ఎంతా ?"

"ఏడున్నరండీ."

"వోరిబాబూ! ఏడున్నరే? ఎందు కింతా ?"

"పట్నంకదండీ."

"అయితే? ఇక్కడ గోడలు బంగా రంతో కడ్తారా?... మనవూళ్లో చూడూ, రెడ్డిగారి బంగళా వుందే అది అయిదురూపా యలకి అద్దె కిస్తామంటే ఎవరూ అడగ టంలా."

ఏం చెప్పనూ?

"మరి పట్నంలో ఇంతేనండీ." అన్నా ను, మరేం చాతకాక.

"వెధవపట్నమూ, మీరూనూ. మీ కేంరా డబ్బు తగలేయటంమాత్రం వొచ్చు మీ పట్నంవాళ్లకి. అందుకే మహాత్ముడే మన్నాడో తెలుసా?"

"నాతో ఏమీ అనలేదే?"

"నీతో కాదురా వెధవాయ్! నీలాంటి కుఱ్ఱకుంకల్తో అన్నాడూ—'వెంటనే పల్లెలకు పొండి, అక్కడే మీకు స్వరాజ్యం లభిస్తుంది!' కాని మీరు వింటేనా? మీకు షోకులూ, టీకులూ కావాలైనాయె, మీ రెందు కింటారూ?..."

ఇంక భరించలేక మొహం తిప్పేసుకున్నాను. మళ్లీ తల తిరగటం మొదలెట్టింది. బోనులో చిక్కిన ఎలికెలా తన్నుకోసాగింది నాహృదయం. ఎటూ పాలుపోలా. కాని ఇది ఆట్టే సాగనివ్వద్దనిమాత్రం నిశ్చయం చేసుకున్నాను. ఏదయితే అదయింది. ఈ శనిమాత్రం విరగడ చేసుకుని తీరాలి. అన్నయ్యకి కోపం వొస్తే తర్వాత చూసుకుందాం.

కాని ఎట్లా? ఎట్లా ఈ మహానుభావుణ్ణి ఉద్వాసన పట్టించటం? నా హృదయపేటికలో దాచివుంచిన గోసాయి చిటికెలు వొక్కొక్కటే తీసి చూశాను. కాని వాటిలో వొక్కటికూడా ప్రస్తుతపు కేసులో సరిపోకపోటం చూసి నా గుండె ఇంకా బేజారై పూరుకుంది. అన్నింటిలోనూ సుశీల సహాయం తప్పనిసరైంది. అసలు ఎన్నడేనా ఇల్లా ఒంటరిగా వ్యవహరించాలిసి వొస్తుందేమోనన్న ఊహే మా కప్పుడు తట్టనందుకు చాలా విచారం వేసింది. కాని విచారించి లాభం? పోనీ కొత్త-దేదేనా సృష్టిద్దా మంటే పాలుపోవటం లా. వొద్దని ఎంత ప్రయత్నం చేసినా ఆ మాటలు శూలపోట్లలాగా చెవిలో మారుమ్రోగుతోంది.

కొంచెం సేపటికి ఆయన అకాత్తుగా ఆగాడు. నే నెంతసేపూ ఏఁవీ జవా బివ్వనందుకు నాపైన దయదలచేడేమో. నా మనసు కాస్త శాంతించింది. కాని బుఱ్ఱమాత్రం పనిచెయ్యటం లా. ఏంచెయ్యాలో, ఎవర్ని ఆశ్రయించాలో పాలుపోటం లా.

ఎదుటింటి అయ్యరుగారి రేడియోలో రాజమ్మ 'మరి వేరె దిక్కెవరయ్యా రామ' కమ్మగా పాడుతోంది. ఆ తియ్యని కంఠాన్ని మింగేస్తూ కింద పంజాబీ హోటెల్ రేడియోలో 'ముల్తానీ' అలాపిస్తోంది. ఆక్షణానికి నన్నూ, నా సంసారసాగరాన్నీ, నాఅతిథినీ అన్నీ మరిచి ఆ ద్వంద్వయుద్ధంలో లీనమైపోయాను.

"ఏఁరా?" అన్న పిలుపు వినబడగానే వులికిపడ్డాను.

"నన్ను చీకట్లోనే కూచోబెట్టావేఁరా?"

పాపం, నిజంగానే అంత చీకటి కమ్ముకురావటం నేను గమనించనేలేదు. వెంటనే వెళ్లి దీపం వెలిగించాను. మళ్లీ గాలరీలో కెళ్లబోతోంటే ''స్వయంపాకమేంరా?'' అని అడిగాడు.

"అబ్బే, కాదండీ.''

"మరీ?"

"హోటలా భోజనమండీ."

"హోటల్లో? ఏఁ? నీకు వంట చాతకాదూ?"

"అవుతుందండీ, కాని టైం చిక్కదు."

"వోరి వెధవా! వంట చేసుకోటానికే టైం చిక్కదురా? మరి నువు వుద్యోగం

చేస్తూంట దేనికి? పొట్టకోసం కాదూ? నీ పొట్టకు నువు వుడికేసుకోలేకపోతే ఈ వుద్యోగం ఎందుకూ? ఆ కిరస్తానీ కూడు కుడిచి ఎన్నాళ్లు బతుకుతావురా?"

"బ్రాహ్మణహోటలే నండీ."

"ఆంధ్రులా?"

"అబ్బె కాదు, ఆంధ్రు డెవడేనా హోటలు పెట్టి బాగుపడ్డాడండీ?"

"మరి?"

"అయ్యరుహోటలండీ."

"అయ్యర్లూ బ్రాహ్మలూ ఒకటేనా?"

"అదేమో తెలీదు కానండి మొత్తానికి ఆహోటలు బ్రాహ్మణహోటలే నని బోర్డుపైన స్పష్టంగా రాసుంది."

"ఏం పాడో, ఏంవో. వెధవ అనాచారాలూ మీరూనూ." విసుగుతో తల తిప్పేసుకున్నాడు.

టైం చూశాను. ఏడూ యాభై.

"పొద్దల్లే అట్లా నిల్చున్నా వేంరా? మధ్యాహ్న మెప్పుడో భోంచేశానా, మరి ఆకలేస్తోంది."

"అయ్యో చెప్పరేం. హోటలు కెళ్దామంటారా?"

"ఊం పదా. ఏం చేస్తాం, ఖర్మం."

ఇద్దరం బయల్దేరాం.

హోటలు చేరేసరికి సరిగ్గా ఎనిమిదైంది. భోజనందగ్గిర మా అతిథిగారిని ఓ కొత్తరూపంలో చూశాను. అయ్యరుగాడి విసుక్కీ, ఈయనగారి నిదానానికీ సరిపోయింది. వాడిని మరిమరీ అడిగి వేయించుకుని, ఒక్కొక్కటీ రుచి చూసి ఆరగించటం చూస్తే, ఈయనే కొన్ని నిమిషాలకి ముందు అయ్యర్ హోటళ్లని తిట్టాడంటే నేనే నమ్మలేకపోయాను.

నా భోజనం త్వరగానే పూర్తైంది. ఇంతలో వోమూల రాజు కాఫీ సేవిస్తూ కనిపించాడు. వాడిని చూడగానే నా పంచప్రాణాలూ లేచివొచ్చాయి. సాక్షాత్ భగవత్ స్వరూపంలా కనిపించింది వాడి రూపం నా కప్పుడు. వెంటనే లేచి "ఇప్పుడే వొస్తానండీ, మీభోజనం కానివ్వండి" అంటూ ఒక్కగంతులో రాజును చేరుకున్నాను.

"ఒరే బ్రదర్! చాలా ఆపదలో వున్నారా. సహాయం చెయ్యాలి. అయిదే నిమిషాలు" అంటూ వాడిని కాఫీఅన్నా పూర్తికానివ్వకండా వీథిలోకి లాక్కెళ్లాను.

తిరిగొచ్చేసరికి మాఅతిథిగారి భోజనం కూడా పూర్తైంది. వెంటనే రెండు కూపన్లు చించిఇచ్చి ఇంటిమొహం పట్టాం. తోవలో కారాఖిల్లీ ఇప్పించాను.

ఇంటికొచ్చాక పక్కలువేయటం దగ్గిర వొచ్చింది పేచీ. వుక్కగా వుంది, డాబాపైన పండుకుందా మంటాను నేను. ఆరుబయట పడుకుంటే నాకు జలుబుచేస్తుంది, గదిలోనే పడుకుందా మంటా డాయన. వొంటరిగా పడుకోటానికిమాత్రం ఆయన కిష్టంలేదు. విసుక్కుంటూ, నన్ను తిట్టిపోస్తూ, మొత్తానికి ఎలాగై తేయేం చివరకు డాబాపైనే పండుకోటానికి వొప్పుకున్నాడు.

నాకు ధూమపాన మేమేనా అలవాటుందేమో అడిగాడు. ఎన్నడూ లేంది ఆరోజే కొన్న గోల్డ్‌ఫ్లేకు ఇవ్వబోయాను. దర్జాగా ధరఅడిగాడు. చెప్పాను. దాంతో నాదుబారాఖర్చుకి నన్ను మరోనాలుగుచీవాట్లు పెట్టాడు. కాని ఇంక ఆయన ఏమన్నా వూరుకుందుకే నిశ్చయించుకున్నాను కాబట్టి నామనసు కొట్టే కష్టం కలగలేదు.

పక్కమీద వొరిగి, నిద్రవొస్తూన్నా ఆపుకుంటూ 'వెలుగునీడలు' చదవటం మొదలెట్టాను. ప్రసాదరావుగారు దర్జాగా సిగరెట్ పీలుస్తున్నారు, పిట్టగోడమీద కూచుని.

ఇంతలోకి అంతవరకు గుడ్డిగుడ్డిగా వెలుగుతూన్న స్ట్రీటులైట్లు కాస్తా గప్‌మని ఆరిపోయినై.

"ఇదేవిట్రా?" అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా.

"బ్లాకౌటండీ"

"అంటే?"

"ప్రస్తుతం పట్నం సాంతం చీకటిగానే వుంచుతూన్నారండీ"

"ఎందుకూ?"

"చోరీలు బాగా జరగాలని"

"ఏవిటీ? చోరీలా? ... చోరీ లేనా నువ్వంది?"

"అవునండీ"

"ఎందుకూ?"

"మరి పోలీసువాళ్లు బతకటం ఎల్లాగండీ"

అది అతని కర్థం అయిందో లేదో. కాని, పాపం, నేను చెప్పిందల్లా నమ్మినట్టున్నాడు.

"అయితే ఈవూళ్లో చోరీలు జరుగుతూన్నాయంటావా?" అన్నాడు, స్వరం తగ్గిస్తూ. ఆకంఠంలో ఏదో భయం తొణికిసలాడింది.

"ఆహా దర్జాగా" అన్నాను నిర్లక్ష్యంగా.

"నిజం?"

"నిజం"

ఒక్కగెంతులో నాదగ్గరి కొచ్చివాలాడు.

"ఏవిట్రా సంగతి?"

"అబ్బే! మీరు భయపట్టం ఎందుకండీ?"

"భయం కాదురా. అసలుసంగతేంటో చెబుదూ"

"ఏంవుందండీ, పట్నంలో చోరీలు జరగటం మామూలేగా"

"ఈబస్తీలలో కూడా జరుగుతోందంటావా?"

ఆహా"

"ఎప్పట్నించీ ?"

"ఎప్పట్నించేవిటండీ, మొదట్నించీనీ. అయినా మూడునెల్లనించిమాత్రం భలే గమ్మత్తైన చోరీ జరుగుతోంది."

"ఏవిటదీ?"

"ఒహాడున్నాడులెండి. వాడికి 'Invisible Thief' అన్న బిరుదుకూడ ఇచ్చారు ఇక్కడి వాళ్లంతా కలిసి. అంటే వాడెవ్వరికీ కనిపించడు. ఇంతవరకూ కనిపించలేదు ఎవ్వరికీనీ."

"మరి?"

"మరేంలేదు. పెట్టెలోని రూపాయలు పెట్టెలోంచే మాయమైపోతాయి, అంతే."

"అయితే దొంగకాదేమోరా, దెయ్యమేమో."

"అబ్బెబ్బే! వాడు మనిషేనండీ. దర్జాగా వుత్తరాలు రాస్తాడుగా. కొందరికి ముందే రాస్తాడు-ఫలానారోజు డబ్బు దొంగిలిస్తున్నానని. కొందరికైతే దొంగిలించింతర్వాత ఆపెట్టెలోనే వుత్తరాలు పెడ్తాడు, మళ్లీ ఎప్పుడు వొచ్చేదీ తెలియజేస్తూ."

"ఇంత నిర్భయంగా చోరీలు జరుగుతూంటే మరి గౌర్నమెంటువా రేం చేస్తున్నారు?"

"బ్లాకౌటండీ"

నాజవాబు వినకండానే దబ్బున కిందికి పరుగుదీశాడు. కాసేపు ట్రంకుల చప్పుడు వినిపించింది. తిరిగొచ్చి, నాపక్కలో కూచుని "ఎట్టారా?" అన్నాడు. అప్పటికే మొహం

పాలిపోయింది. కళ్లల్లో భయం స్పష్టంగా గోచరిస్తోనేవుంది.

"ఏంటండీ?"

"ఇదే. ఈచోరీ విషయమేరా"

"అయ్యో! మీరు భయపడ్తున్నారా?"

"దొంగ అంటే భయంకాదురా?"

"ఈఇంటి కేం భయం లేదండీ"

"ఏం ?"

"మాసంగతి ఇక్కడివాళ్ల కందరికీ తెలుసు. నిన్న కళ్లు తెరిచిన కుఱ్ఱకుంకకూడా తెలుసు, సాహెబుసంపాదనంతా బూబమ్మకుట్టుపోతకు సరిపోతుందని"

"మీసంగతి అటుంచరా. ప్రస్తుతం నేనున్నాగా ?"

"వుంటే ఏం?"

"సీతో దాచట మెందుకూ, నాదగ్గిర కొంత డబ్బుందిరా."

"డబ్బా ?...ఎంతమాత్రం ?"

"ఏదోలే, ఐదొందలపై చిల్లర వుంటుందనుకో"

"అయినా భయంలేదండీ"

"ఏమోరా, నాకు భయంగానే వుందీ"

"ఎందుకండీ, మిమ్మల్నిప్పు డెవడు చూడొచ్చాడూ"

"పెట్టెలోంచి డబ్బు మాయంచేసేవాడికి ఇంతమాత్రం తెలీదురా ?"

నేను వూరుకున్నాను.

దాంతో ఆయనగారి భయం స్థిరపడ్డది.

"ఏంవిట్రా వుపాయం?" అన్నాడు, దీనంగా నావేపు చూస్తూ.

నే నింకా ఆలోచిస్తూనేవున్నాను. ఆయనఆదుర్దా మరీ హెచ్చయింది.

"ఏదేనా వుపాయం చూడరా బాబూ. నన్ను రక్షించవూ?"

"అయితే వోపని చేద్దామండీ" అన్నాను. ఆయన మొహం ఒక్కసారి వికసించింది.

"ఈదొంగ వున్నాడే, వా డోహా గమ్మత్తైన మనిషని ఇదివరకే చెప్పాగా, డబ్బంతా వొక్కసారి దొంగిలించడు. వంతులప్రకారం తీసికెళ్తాడు. మొదటిసారి ఐదోవంతుకంటే ఎక్కువ దొంగిలించడు."

"అదేవిఁటీ?"

"అట్టా వాడి పద్ధతి... అంచాత మీరు పెట్టెలో కొంతడబ్బుమాత్రం వుంచి తక్కింది ఇంకెక్కడేనా దాచెయ్యండి."

"వాడి కంతమాత్రం తెలీదురా?"

"అబ్బే, వా డొట్టి ట్రంకు దొంగమాత్రమేనండీ."

"అంతా దాచేస్తే?"

"అమ్మో, పసిపట్టేయగల్డు."

"అయితే పెట్టెలో ఎంత వుంచమంటావ్?"

"మీ ఇష్టం."

"చెబుదూ"

"వో యేభై వుంచండి."

"అబ్బో! పదిరూపాయలు మాయమవుతా యన్నమాట."

"అన్నమాటే"

"అంతకంటే తక్కువైతే"

"ఏంలేదు, వాడు ఆకాస్తా వొక్కసారే పట్టుకెళ్తాడు."

"సరే సరే. యేభైయే పెడ్దాం" అంటూ లేచివెళ్లి పెట్టె తీసుకొచ్చాడు. పెట్టె తెరిచి అందులోంచి నోట్లకట్ట తీసి, పదిరూపాయల నోట్లు అయిదుమాత్రం అందులో వుంచి, తక్కినవి చేతిరుమాల్లో కట్టాడు.

"ఎక్కడ దాద్దాం?" అని అడిగాడు.

"ఎక్కడెందుకూ. మీ తలకిందే పెట్టుకు పడుకోండి."

కొంచెంసేపు ఆలోచించి, లేచి పెట్టికి భద్రంగా తాళం వేసి, దాన్ని యథాస్థానాన్నే వుంచి వొచ్చి తన చొక్కా వేసుకుని, జేబులో నోట్లకట్ట పెట్టుకుని వెళ్లి పక్కపైన బోర్లగిలా పడుకున్నాడు. ఇంక నాతో వొక్కమాటా మాట్లాడ లేదు. నేనూ వొరిగాను.

తెల్లవారుఝామున నన్నెవరో తట్టి లేపితే ఉలిక్కిపడి లేచి కూర్చున్నాను. ఎదట ప్రసాదరావుగారు ప్రత్యక్షం, బిక్కమొహంతో.

"ఏఁవిటండీ, ఏఁవిటి?" అని అడిగాను ఆదుర్దాగా.

"అయిందిరా" అన్నాడు హీనస్వరంతో.

"ఏఁవిటయిందీ!"

"పదిరూపాయలూ మాయమైనై."

"ఆఁ?...నిజంగా?"

"ఇదిగో" పక్కనే తెరిచివున్న పెట్టిలోంచి వో చిన్న చీటీముక్క తీసిచ్చాడు. కళ్లు నులుముకుని చదివితే అందులో ఇల్లా వుంది: "మళ్లీ రేపు."

నేను మాట్లాడకండా కూచున్నాను.

"ఒరేయ్, మావూరి బండెప్పుడో తెలుసా?"

"మీరు వెళ్తారా?"

"ఇంకా ఏం చెయ్యమన్నావ్?"

"అయ్యో, ఒక్కరోజన్నా వుండకండా."

"ఇది చాల్దూ? ఇంకానా? ... ఒరే బాబూ! న న్నీపట్నంనించి బయటపడేశావంటే నీకు చాలా పుణ్యముంటుందిరా. నీమే లెప్పటికీ మరవను. ఇంకలే"

"సరే. మీరు ముందు స్నానమదన్నా చెయ్యండి."

"బతికి బయటపడితే అన్నీరా. నువ్వు లే. ఇంక మాట్లాడకు" నారెక్క పట్టి లేపాడు.

మాట్లాడకండా కిందికి వెళ్లిపోయాను. కాల్యకృత్యాలు తీర్చుకుని వొచ్చేసరికి ఆయనగారు కోటు వేసుకుని సిద్ధంగా వున్నారు.

"పోనీ ఫలహారమన్నా చేసి వెళ్లరూ, ఇంకా చాలా టైముంది."

"నువు ముందు స్టేషనుకి నడవరా బాబూ! ఈపట్నంనించి బయటపట్టం ఎప్పుడెప్పుడా అని నాకుంటే ... మరీ జన్మలో పట్నంపేరు తలవనురా బాబూ!"

బయలుదేరాం. తోవలో ఒక్కమాటా లేకుండానే స్టేషను చేరుకున్నాం. బండి రావటానికి అప్పటికింకా చాలా టైముంది. నా బలవంతంపైనే ఆయన అక్కడే మొహం కడుక్కుని, నాలుగు ఇడ్లీలూ, కప్పు కాఫీ సేవించాడు.

సరిగ్గా తొమ్మిదిన్నరకి రైలొచ్చింది. పెట్టెలో కూచున్నాక ఓ పెద్ద నిట్టూర్పు విడిచాడు.

"మీ రిట్టా వెళ్లిపోటం నాకు చాలా విచారంగా వుందండీ. అసలు నేనేమీ చెయ్యలేకపోయినందుకు నాకు సిగ్గువేస్తోంది"

"ఒరే అబ్బాయ్! నువ్వు అట్టా ఏమీ అనుకోకు. నీమేలు నే నెప్పటికీ మరిచి పోలేను."

రైలు కదిలింది.

స్టేషను దాటి ఈవలి కొచ్చేసరికి ఎదురుగా హాజరయ్యాడు రాజు, చిరు నవ్వుతో.

"ఏం?" అన్నాడు.

"ఓకే" అన్నాను.

వెంటనే వాడు నాచెయ్యి పుచ్చుకుని రాయల్ హోటలులోకి దారితీశాడు. గబగబా ఆర్డరు ఇవ్వటం మొదలెట్టాడు.
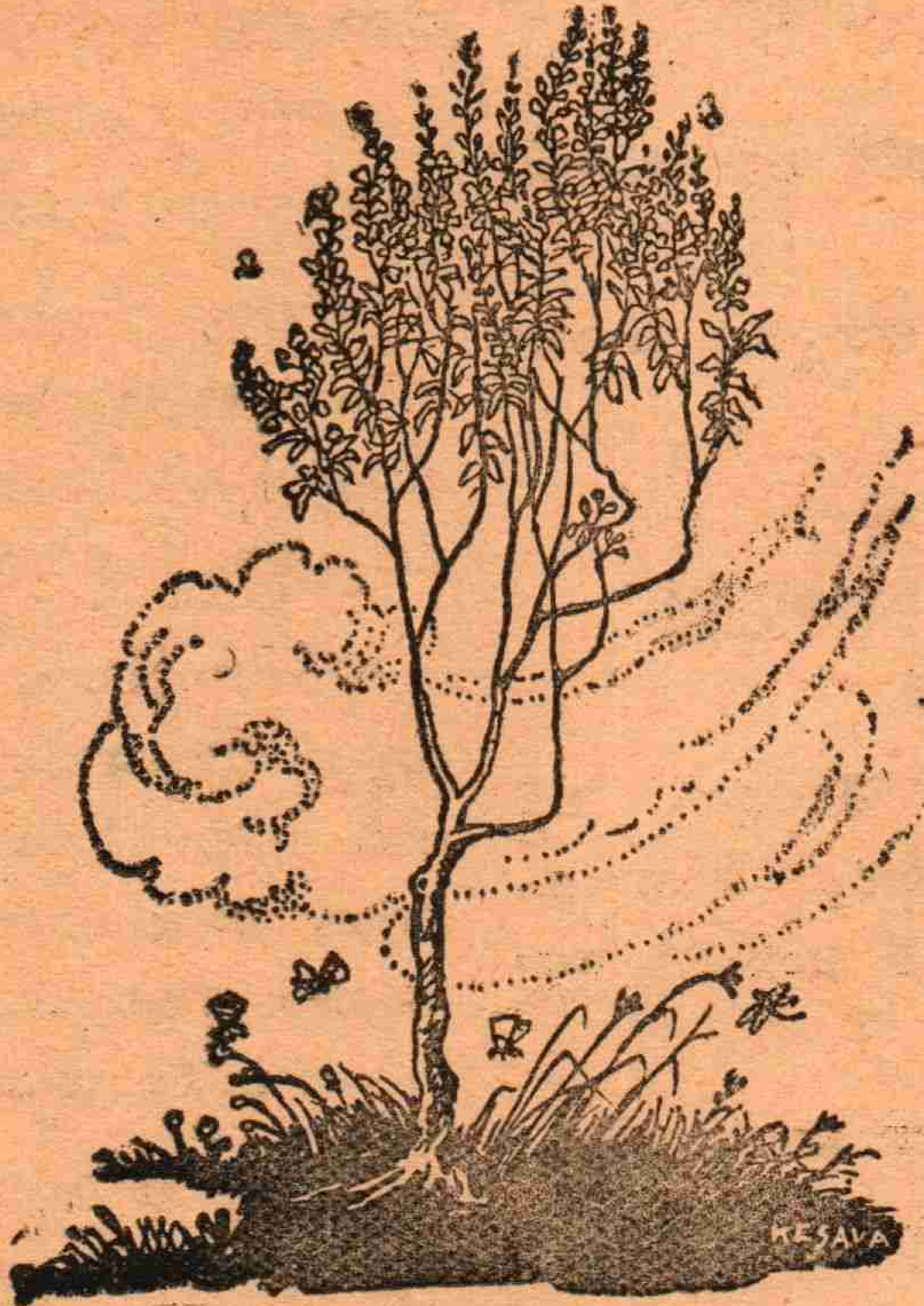
నేను మెల్లిగా పర్సుతీశాను. అందులోంచి వో పదిరూపాయల పాతనోటు తొంగి చూసింది.